

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ : Cadena de Cort, núm. 11.—PALMA.

LOCURA INEXPLICABLE

AL vegada may com avuy, devant la consideració del Evangèli de la present Dominica, podèm dir ab més veritat y exactitut aquelles paraules: *El mon es una gabia de locos.*

Tot homo y tota dona que vé an aquest mon necessita absolutament de la divina gracia per la vida de son esperit; necessita s' intel·ligència els resplandors de la fê que l' illumina; necessita sobre tot, son còr, s' unió sobrenatural ab son Den y Senyor, únich que lo pot cumplir y fer felís; sense la gracia de Deu, s' ànima no pot viure la verdadera vida; la font de sa gracia brolla abundosa del Còr amorosíssim de Cristo, qui no tan sols la regala á qui n' hi demana, sinó que ab vivas ànsies mos invita á demanarla. ¿No será, donchs, loco y loco fermador el qui creguent això no obri may la seua boca per demanar aigo d' aquesta font? ¿Qui no tendria per loco á un qui estás abrasat de set y per no demaná un tassó d' aigo preferís caure esllanguit y mori? Si haguessim, donchs, de passar revista á tots els cristians que tenen son esperit assedegat y son còr que agonisa famolench, tot per no demaná á Jesús s' aigo viva que salta fins á la vida eterna, y el pa sobresustancial, qu' assacia plenament y vigorisa l' ànima ¿no es ver, que sería cosa de may acabar?

¿Cristians de fê morta! còrs agonisants de fam y set voluntaries, escoltau al Bon Jesús qui vos diu avuy lo qu' un dia deya á sos Apòstols: «En veritat, en veritat vos dich, que cualsevol cosa demaneu en nom meu á n' el Pare, vos será concedit. Fins ara no heu demanat res en nom meu; demanau y rebreu porque el vostre goig sia plê.» Demana tú, ¡oh homo de govern! tú que sols cercas la teua elevació dins la societat ¡fum es que persegueis y es fum no nutreix ni vivifica. Demana tú ¡oh homo de comers! tú que no somías altra cosa que les lámimes, accions y papés de banch y en abeurá ton còr ab los rius d' or y argent que per dins el mon corren; aquesta aigo no assacia, sinó que més bé envenena ton esperit.

Demana tú ¡oh homo! ¡oh dona que beus tots els dies ab la tassa daurada dels plers de la carn! Aquests plers son que t matan; pues lluny d' apa-

gá la set de l' ànima, l' aumentan y enardeixen. La *Font de la Vida* brolla per noltros á tot hora y tot moment; demanèm al Senyor de la font, sempre que mos vejèm assedegats, un glop y una a'aurada fins sadollarnos; y jamay la mort podrá invadir lo nostro esperit.

FRA PERE.

Relliquiari de Mallorca

IV

SANT VICTORIA

L' ossamenta d' aquest martir fou extrèta de les Catacumbes de Roma, transportada al llogaret d' Ullaró, vehinat de la vila de Campanet, p' el Cardenal Despuig, y col·locada a sa Capelleta del casal propi dels Srs, Comtes de Montenegro. Allá acudían els feèls que prest tengueren devoció á dites relliquies; y, per més facilitarla ab culto públich, dia 10 de Maig de l' any 1823, foren transladades processionalment, á la nova Capella, que dit purpurat havia fet construir en la parroquial de Campanet, y depositades, ab estatua jayent dins un sepulcre. Va vestida ab armadura coma soldat romá; mostra els ossos de son bras y antebraes esquerra dins una mànaga xexxada de fil d' or; y al peu de dita figura hi ha una emburnieta ab lo ròtul *vas sanguinis*.

Dins un quadret, se llegeix que á 12 de Maig de 1817 l' Excm., Emn. é Illm. Sr. D. Antoni Despuig, Cardenal de la Santa Iglesia Romana, concedí cent dies de perao als qui resarán un pare-nostro y una Ave Maria devant lo còs de Sant Victoriá.

Y l' Illm. y Rndm. Sr. D. Antoni Perez de Hirias, Bisbe de Mallorca, en concedí coranta.

No hem pogut veure altres documents que mos dassin més illum sobre aquestes relliquies.—F.

SANTS Y FESTES

DE LA PRESENT SETMANA

- Dia 21. Dilluns.—S. Segundo, pvre. y mr.
- Dia 22. Dimars.—Santa Rita de Cassia, vda.
- Dia 23. Dimecres.—S. Miquel, bisbe y cfr.
- Dia 24. ✕ Dijous.—L' Ascensió del Senyor.
- Dia 25. Divenres.—Santa Maria Magdalena de Pazzis vg.
- Dia 26. Dissapte.—S. Felip Neri, cfr. y fdr.
- Dia 27. ✕ Diumengo.—S. Juan I, papa y mr.

PRIMAVERA

La llum del sol mes daurada
 Ja p' el cel se va escampant,
 Tots los blats trauen espiga
 Puis s'acosta 'l mes de Maig.
 Ja s'han vestit les figueres
 Y les vinyes han brostat.
 Tot es vert com l'esperança
 Qu' en el cor també renaix.
 Los cirerers ufanosos
 Comensan á rumbejar.
 Entre l'atapit fullatje
 Sa fruyta color de sauch...
 Cada herba té sa floreta,
 Cada aucell va aparellat,
 Y amagat per l'enramada
 Entona dolços cantars.
 L'oratjol se 'n porta 'ls nubols
 Y el cel se mostra més blau;
 Tot es llum, color y vida
 P' el cel, la terra y la mar.

La fugitiva oranella
 Ja torna al niu que dexá:
 ¡Ay si tornassen los somnis
 Al cor buyt p' el desengany!

Quant tot sonriu en la terra
 Dexin los ulls de plorar,
 Que pe 'l cor que sab sentir-la
 Fins la nit té estels brillants;
 Ab les fexugues tristeses
 Los consols venen mesclats,
 Si p' el món no 's ivèrn sempre
 P' el cor no són tot pesars.

MARIA ANTONIA SALVÁ.

Els Jochs Florals d'enguany á Barcelona

DE la relació d'aquesta festa, celebrada el primer diumenje del corrent Maig, que llegim publicada en lo número 2 del nou setmanari *Lo Pensament Catalá*, en transcrivim gustosos els noms dels poetes premiats.

«Lo plech de la Flor Natural duya 'l nom de D. Guillem A. Tell y Lafont. Elegi per Reyna de la festa á sa senyora esposa D.ª Teresa Novellas de Tell, que passá á ocupar son setial acompanyada del ceremonial de rúbrica.

Llegida per lo Sr. Blanch la composició premiada resultá ser com havia jutjat lo Sr. Trullol, uns sonets de bon gust y un sabor clássich marcat que complagueren al públich segons ho demostrá ab los aplausos que tributá al autor.

Lo primer y tercer accessit correspongueren á D. Joan M. Guasch y 'l segon se 'l emportá 'l nostre company D. Antoni Bori y Fonrestá.

Va guanyar la Englatina d'or lo Sr. Guasch, ab una poesia pirenenca que tenia tota la flayre encisera de montanya.

Los accessits foren per D. Arthur Masriera y Mossen Jaume Collel.

Nostre estimat amich lo notable poeta mallorqui Mossen Miquel Costa y Llobera, fou guanyador de la Viola d'òr y argent ab sa poesia *L'antich profeta vivent*, plena de boníssim fondo y de forma esculptural, com *Lo pi de Formentor*, y *A un claper*, del mateix autor.

Los accessits foren per D. Joseph Carner y Puig-Oriol y un poeta anónim.

Lo premi del Sr. Bisbe de Menorca va guanyarlo Mossen Mateu Rotger.

Lo del Sr. Bisbe de Mallorca, nostre amich D. Manuel Folch y Torres, que á jutjar per los fragments que 'n va

llegir, son *Romançeret del Beato Ramon Llull* resulta una obra mestra.

Lo del Sr. Bisbe de Lleyda fou pel seminarista D. Joseph Paradedá y Sala.

D. Arthur Masriera va guanyar lo premi ofert per l'Ajuntament de Reus, y D. Apeles Mestres l'ofert per «Un ay-mador de les lletres catalanes,» pera premiar una colecció de cançons pels noys.»

Lo Sr Cabot y Rovira, llegí el discurs presidencial del Sr. Güell; el Sr. Trullol y Plana, sa Memoria, y el Mantenedor D. Joaquim Riera y Bertran son discurs de gracies.

MALLORCA DOMINICAL envía sa més goijosa enhorabona al Srs. Mantenedors, al Cos d'adjunts, als poetes premiats, y als demás que (en nombre de 400 composicions) han concorregut á sostenir entussiasmats la antiga festa literaria que tant honra al poble y á les Autoritats de Barcelona.

¡Llástima que 'l jovent de Mallorca mostri tanta peresa per concorrer á dit certamen! Temps hi ha hagut en que els mallorquins s'en portavan una bona part dels premis. Ara, salvo honroses excepcions, prefereixen altres sports; y ¿axí se preparan per aidar á la nostra regeneració?

¡Recordam que per Mars de l'any 1873, desde la *Revista Balear* y *El Isleño* proposarem que (en rahó de les circumstancies polítiques y dels avallots que á les hores transtornavan les provincies catalanes) els Jochs Florals se celebrassin, sisquer aquell any, á Palma. *La Renaixensa* ho prengué molt malament; y lo Mestre en Gay Saber † D. Josef Lluís Pons, mullá sa ploma, y en lo número de 30 d'Abril de dita *Revista Balear*, digué: «¿Hem de justificar lo dret que Palma tindria de reclamar la reunió del Consistori *semel tantum*, dintre de sos antichs, històrichs y catalans monuments? ¿Hem de recordar que los poetes mallorquins han fet més del que correspon per la festa, tant en lo número com en la qualitat de ses poesies?..... ¿Hem d'aconsellar y promouer la celebració de certamens literaris en Palma per que ni un sol vers torni á passar la mar per enlitzar á Barcelona? No. Ja may. Per moltes rahons que tinguessim,... abans de tot som fills de la gran Patria catalana y partidaris de la germanat entre tots los qui parlan la seua llengua. Devant del sol de la gloria que ab raigs de totes les provincies s'aixeca en lo llevant de nostra literatura, pensém que han de desferse los boires de rivalitats y de migrades *hegemonias*.»

Gracies á Deu, ha arribat el día en que uns y altres á la par, treballám en favor dels nostres ideals regionalistes literaris. (Dels ideals polítichs non deim res, per que ho esperám tot de la Divina Providencia.)

Afegirém, per acabar, que lo bell número 7 de *La Il·lustració Llevantina* va dedicat als *Jochs Florals de 1900*, (any XLII de sa restauració) y entremix de sos escl-lents escrits, ab firmes autográfiques de W. Coroleu, M. Duran y Bas, J. Collel, F. Maspons, Ramón Picó, F. Romani, T. Llorente, J. Balari, J. Franquesa, M. Milá Fontanals, J. Maragall, N. Oller, J. M.ª Guasch, A. Mestre, G. A. Tell, T. Thos y Codina, J. Permanyer, Ll. Domenech, Bisbe de Vich, E. Güell, F. Ubach, M. Costa y J. Riera, hey figuran los retratos del Mestre en G. S. Ramón Picó y de Mossen Miquel Costa compatricis nostros, ab dues de ses millors poesies (que donarém á coneixer,) y el fotogravat del *Estandart, tapis decoratiu* de la gran Llotja perafestes dels Jochs Florals, que fou broidat sobre vellut y setí ab sedería y fil d'or y plata, l'any

1895, en honor del dit Mestre J. Lluís Pons y Gallarza, mostrant los emblemes y títols de ses tres composicions ab les quals guanyá aquell títol: *La Muntanya Catalana, La llar y La mort dels Moncadas*.

Recomanám, altra vegada, aquesta Revista per la bellesa y bondat de son contingent artístich y literari.

¿Cuánt podrém dir altre tant d'alguna publicació periòdica palmesana?

B. FERRÁ.

HUMILLACIÓ, REDEMPCIÓ Y ASCENSIÓ

UN gran avalot s'havía alsat dins la Ciutat Santa; una generació may vista seguía a un Homo condemnat á mort, y demunt ell, plovián vitupèris y maldicions.

Lo poble desitjava beure sa sanch, *sanguis ejus super nos, et super filios nostros*. (1)

Ses galtes semblavan roses marçides al bes del sol ardent y trapitjades. Sos ulls, estels apagats, tenyits de vermèll; sa testa coronada ab un textit d'espines, brollant sanch, un pom d'oberts clavells conservant la rosada matinera; sos amaratats llavis, una violeta que, después d'espargit s'olor süau, defallía assedegada.

Llambretjava en sa fas una bondat enlluernadora.

Per què, donchs, era tan cruelment perseguit? ¡Ah! Per espay de tres anys havía predicat al poble una doctrina d'amor y de virtuts novelles. Era el Fill de Deu, enviat per el Pare Etern á regenerar al mon; però aquest no 'l volgué rebrer, *sui eum non receperunt* (2), lo negá, y rebutjá sa paraula portadora de salut.

Per axò, fou humillat y conduit entre cruels botxins; però les petjades sangnentes que derre ra Ell romangueren, mos senyaren el caminey que mos ha de conduhir á la verdadera benhauransa.

Morí en un pal d'afronta; vesta negra cobrí l'espay, y morint, doná vida á l'humanitat, que agonisant febrosa, se revolcava en el fondal de la més negra idolatria.

Jesús morí: però la mateixa Mort, que tot orgullosa se pasetjava, acalá 'l cap devant son poder, pues ressucitá al tercer día y ab lo calor del seu esperit, tramés al Pare celestial, y retornat á son propi cos, encengué altra vegada los astres, que s'havían apagats.

Aquesta gran victoria pera sempre será cantada.

Un Dictat d'Amor nos deixá abans de pujarsen al Cel. «*Sigau germans, digué, estimauvos.*»

«*¡Estimauvos!*»

Esta penyora, ha de ser el lligam que enllaça los cors dels homos; y aixís aydantmos uns als altres rompem l'infernàl cadena y plourán demunt el mon, la pau y la caritat y el vertader goig y el vertader progrés que desde aquesta vall nos ha de conduhir á la Benaventuransa.

ANTONI TRIAS Y BOSCH, *Seminarista*,

DATOS PARA LA HISTORIA DE UN MONUMENTO

(CONTINUACIÓN) (*)

F

EN la misma Junta celebrada por la C. E. del M. á R. Lulio, día 13 de Agosto de 1891, habiéndose puesto á discusión la *necesidad de acordar perentoria y definitivamente el sitio en donde debe erigirse el monumento*, los señores Vaquer, Oliver, Guasp, Santandreu, Ballester y Ferrá usaron de la palabra afirmándose en la opinión repetidamente sustentada de que el punto más aceptable y preferible era el marcado en el *plano oficial* del Ensanche y prolongación del Borne y calle de la Marina (puesto de manifiesto sobre la mesa); y que, en concepto de los mismos, era de urgente necesidad empezar las gestiones extraoficiales por medio de los Srs. Senadores y Diputados mallorquines, á fin de obtener la vènia del Real Patrimonio para ocupar la parte que fuese necesaria del Huerto anejo al Real Palacio de la Almudaina; dejando para el porvenir y á cargo del Excmo. Ayuntamiento completar el ensanche del paseo y sus vías laterales.

El Sr. Quadrado expuso que abrigaba temores sobre el éxito del proyecto; que no juzgaba oportuno fijar el emplazamiento en terreno cuyo dominio no pertenecía aún al Municipio, y que, interín se lograra, asimismo podrían adelantarse los estudios y trabajos preparatorios para la erección del monumento.

El Presidente (Sr. D. Manuel Guasp, Alcalde) observó que el plano allí presente *había sido aprobado en debida forma* y siguiendo los trámites legales, por el Excmo. Ayuntamiento, en uso de atribuciones propias y de su indiscutible competencia; que, aun cuando no se levantara el monumento á R. Lulio, la superficie del Huerto del Rey y las construcciones del cuartel de Caballería (si este, como se cree, es una dependencia del Real Palacio y no una propiedad del Ministerio de la Guerra,) se hallan, de hecho, obligados á sujetarse á las nuevas alineaciones; y que, en último resultado, siendo aplicable al caso la Ley de expropiación forzosa, con algún sacrificio que se impusiera al Municipio, para llevar á cabo paulatinamente el mencionado proyecto, no podrían quedar fallidos nuestros propósitos.

El mismo Sr. Presidente manifestó que siempre había estado y estaba en el ánimo de esta Co-

(*) Véanse los datos antecedentes A. B. C. D. y E. en los números 103 y 171 de este semanario.

Repetimos que, no pensamos ni menos pretendemos introducir rivalidades ni desvirtuar los nuevos propósitos que, con mas empuje que nunca, se han iniciado por el Sr. Presidente de nuestra Excmo. Diputación Provincial. Lo sucedido con el 1.º y con el 2.º intento, servirá de provechosa lección á la *gente nueva* que con tanto amor patrio como esperanza y fe en el porvenir viene á reemplazar á los que faltos de enerjías abandonaron la honrosa misión de levantar el Monumento á R. Lulio.

Hemos leído que, en las últimas sesiones celebradas por el Ayuntamiento de Palma, se acordó ausiliar pecuniariamente á la Excmo. Diputación para los gastos preparatorios de esta magna empresa; y tambien gestionar la ocupación del Huerto del Rey para urbanizarlo en beneficio público. Nos felicitamos de que los antiguos y olvidados acuerdos revivan y se ratifiquen. Dios quiera que la calma y la frialdad, que suelen seguir á los mejores impulsos, no esterilizen una vez más tan deseada como necesaria y provechosa mejora. (Véase el plano de *Implantación del Monumento á Raimundo Lulio*, que publicamos en el n.º 125, del *Boletín de la Sociedad Arqueológica Luliana*, en Agosto de 1890.

(1) S. Mateu, cap. XXVII, v. 25.

(2) S. Juan, cap. I, v. 11.

misión proceder por vías prudentes y guardar todas las consideraciones y el respeto debido á la Real familia, poseedora de aquella finca; que estaba en la inteligencia de que no sólo es posible sinó que es muy probable que el Real Patrimonio permita la implantación del monumento en el citado Huerto, desde tiempo explotado con alojamiento impropios y extraños á su natural destino; y, por último: que, en caso de presentarse obstáculos insuperables, convenía advertir que el valor de aquel terreno ni podía ser de gran importancia, ni aún que lo fuera debería hacernos desistir de llevar á cabo la gran mejora proyectada en la forma que se manifiesta en el plano.

En vista de todas las razones expuestas, se acordó en definitiva emplazar el monumento en el punto de confluencia del Borne, de la calle de la Marina y de la del Conquistador, según lo proyectado; y dejar para la próxima sesión el proponer y acordar los medios más conducentes al logro de la ocupación del terreno necesario para su erección.

EL EX-SECRETARIO.

(continuará)

SETMANA FRITA Y AB ESCABETXO

¿Aquí qué passa?

Aquí els *piteros-silbo-bullangueros*, MONÉAS tributaris de Barcelona, han pegat esquenada; es *particip de preferit* y *ablatiu absolut* del Govern Espanyol, el Sr. Dato (de *do-das-dare-dedi-datum-dur*) tengué pò de maratjarsé (bastant lo *maretjaren* en la Capital del Principat) y resolgué tornarsén al *cau* de Madrid, afluxantsé de sa panxada d' *ensaymades* que 'ls seus li tenian preparada. Feu be pegarsé un toch á n' es morros, perque hey ha mallorquins tan *burros* que, dirigits p' els qui manetjan ses *massas*, tant posa musclo y duen á l'aire es cotxo d'un general ab so *idem* y demés comparsa dedins, com son capassos de prende an *bany d'immersio*, á sa punta des moll, á cualsevol *flexió verbal*, invertida de ministre de Governació. ¡Per cualque cosa ocupam, *topográfica-geològica y geogràficament* un punt en mitx de France, Italia, Espanya y África; paysos de hont sa *barbarie* no s' ha poguda esvahi may!

Ab aquesta darrera *a'garada* de Barcelona mos ha cridat molt s' atenció (segons hem llegit demunt els *pepés públichs*) que no hi hajan pres part els obrers de ses fábriques, altres pichs *carne de canón* de les barricades en les quals hey colaven sa sanch ó en treyan cualquier *nyarc* que á ca-sena ó á l' Hospital lo havian d' estopetjá, mentres els promotors del complòt que solen veure es toros desde sa *barrera* ó dels *palcos de sombra*, recohian el fruit de se *revolució*, servintlós els cadáver: dels infelissos, amantats sub rán els *alòquins* de es barricades, de escalóns per á pujá aquéllos dalt sa cuina ahont, ab *foch del contribuyent*, hey bullan y á voltes, en rahó de la *alia t. mpratura*, hey *vessan* ses *goloses o'les* del *presupuerco*. ¡Planetas que hem de corre!

Aquest fet particulá me fa fer el sigüent raciocini: la gent de *brusa y alpargata* comensa á obri ets uys; á la gent de *cloasca uberta* li falta sentit comú; té cò podrit. ¿Cóm pot regenerarsé sa societat? Educant cristianament ses *massas* obreras, allunyantlós d' aquets *centros d' explotació* ahont hey tenen entrada franca els *paperets* de tota casta y ahont certs *oratóls* que no diuen ab sa boca lo que senten en so còr, hey fan una oyosa propaganda, per fins particulars, servint-sé de sa calumnia y mil altres mèdis reprovats, per divorciá del Catolicisme als obrers, fentlós oblidá que l' Iglesia ha estat desde sa seua fundació sa mare y protectora de la pobrea.

¡Obrers, no vos deixeu *amburrió'ú!* ¡Obrers, següint sa Lley de Deu y practicántla, lograreu vostros drets! No olvideu que cuant més floreixent ha estat l' Iglesia, més honrats han sigut els pobles, y els obrers ho han passat més be. ¡Per què á ses Vascongades son un modèlo els obrers? perque

desde 'ls caps pares fins á n' es derrer *pelacañas* se retjeixen per la Lley de Deu y observan ses *disposicions* de la Iglesia catòlica y guardan la seua moral. Aquest malestá de sa Nació Espanyola y aqueixa constant amanassa de una *gorda* que sa avinenta á pas de gegant, desparaixeria si fessin reculá sa *llibertat liberal* que tot heu ha duyt *al rollo*, y els homos tornassin abrassá sa fé dels nostros padrins.

A Palma, ab aquest *ja ja* dels catòlichs, se consent que á cada *barrio* hey haja una Sociedad d' obrers, *laiques* totes elles, y sòls una sa titula d' Obrers Catòlichs....; ¡perque no mos unim els que deim que estimam á Cristo, y trabayam un poch pels obrers de Ciutat qui, víctimas casi tots de sa propaganda anticatólica, desconeixen á Cristo, y si lo coneixen lo detestan y persegueixen?

¿Fins quant mos ha de durá es *fetxe*?

Espera, d' assegut, sa contestació, traduïda ab obres en

TOMÁS D'ETS AMBUYS.

CREPELLS Y DOLCETES

¡Ben arribats!—Sian lo Illm. Sr. D Joan Maura y Montaner, Bisbe d' Orhiola, y D. Matheu Obrador Bena-s-sar, distingit Poeta, compatricis nostros que han vengut á passar una temporada respirant els aires natus de sa *roqueta*. El derrer ha tengut la sort de descobrir un autógrafo de R. Lull, a Florència, cual fotogravat y altres datos bibliogràfichs pensa publicar a Palma.

¡Bon viatge y á reveure!—Desitjam y deim als nostros germans que, responent á l' invitació del nostros Sant Pare Lleó XIII, van á besarli els pous, y á lucrar les indulgencies per Ell otorgades als feels en aquest Any del Sant Jubiléu. Coma Director espiritual, hi va el reverend P. Josef Auba, Preposit del Oratori de Sant Felip Neri, al qui contám entre els colaboradors de MALLORCA DOMINICAL. Si no fos,... li encarregariam que demanás per els qui l' escrivim y p' els que la sostenen,... una bendicioneta....

S' Hort de La Verdesca.—Llegirem en *La Almudaina* de dilluns passat:

«Ayer, en casa del señor administrador del Real Patrimonio tuvo efecto el concurso para alquilar durante seis años el *Huerto del Rey* y construcción de un teatro »

Y tot seguit: *Teatro Circo*.

«*La feria de Sevilla* estrenada el sábado resultó un verdadero fracaso. Sus chistes son de brocha gorda y toda ella tanto el diálogo como la música es de lo más tabernario de entre el género chico.»

Proposam que á s' *Hort del Rey*, li mudin es nom y lo nomenin lo que es: s' *Hort de la Verdesca*

Bé es vé que ara se trata de ferne un *Hort* ó jardí *públich*, engrandint aquella mica de *Glorieta* que ocupa el solar que sou de Sant Francisco, expropiat *gratis*. Pero, dins s' Hort del R. Patrimoni, que (*ha deu anys*) l' Ajuntament de Palma podia y devia haver destinat á jardí *públich*, no hi pot entrar ningú si no paga per divertir-se amb espectacles inmorals. Valga que dimars passat, (no es tard si arriban) «Se acordó telegrafiar al Intendente de los bienes del Real Patrimonio, para que se suspenda el arriendo del huerto del Rey en atención á que el Ayuntamiento tiene en estudio el convertirlo en jardín de utilidad pública.»

Valga que ara va de veres, y s' acabarà allo dels diálogos *tabernarios*, construhintli el Monument á Ramon Lull,

ó un gran teatro *modernista* y una gran imprenta, etc. ja que, troban que dit monument ab les colossals dimensions que ha de tenir hey ballaría estret.

Mallorca Dominical

Hay ejemplares del Tomo 1.º que comprende cien números, con láminas, á 7'50 pesetas.